

Οι χριστιανοί του Ιράκ και της Μέσης Ανατολής

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βύβλου, Βοτρώων και όρους Λιβάνου κ. Γεώργιος ΚΗΟΔΡ δημοσίευσε το παρακάτω άρθρο του στην εφημερίδα ΑΝΑΗΑR στις 06 Μαρτίου του 2010, αναφερόμενος από τότε στην τραγωδία των χριστιανών του Ιράκ και των γύρω περιοχών και κρατών της Μέσης Ανατολής. Το άρθρο αυτό κρατάει την επικαιρότητά του, καθώς τα ίδια δραματικά γεγονότα, ακόμα εντονότερα μάλιστα, συμβαίνουν και σήμερα, υπό την ανοχή και την σιωπή των πνευματικών ταγών της Ευρώπης και της Αμερικής.

Με αμείωτο φανατισμό και ένταση οι Ισλαμιστές συνεχίζουν το έργο του βιαίου διωγμού και αφανισμού των χριστιανικών πληθυσμών της Συρίας, της Αιγύπτου, του Σουδάν, του Ιράκ και της Μέσης Ανατολής. Καθημερινά γενόμεθα μέσα από τα ΜΜΕ αποδέκτες θλιβερών ειδήσεων, που μιλούν για αποκεφαλισμούς, σταυρώσεις,

ανασκολοπισμούς, απαγωγές, δημεύσεις περιουσιών, των χριστιανών στις περιοχές αυτές.

Ο Σεβασμιώτατος μέσα από το εμπειριστατωμένο, βαθυστόχαστο και εν πολλοίς προφητικό των γεγονότων που συμβαίνουν σήμερα, άρθρο του, δίνει έναυσμα στον αναγνώστη του, για βαθύτερο προβληματισμό σχετικά με τα γεγονότα της τραγωδίας των χριστιανών της Μέσης Ανατολής. Στο άρθρο διατυπώνονται πολύ ενδιαφέρουσες και σημαντικές απόψεις ενός πεφωτισμένου, δυναμικού και σεβάσμιου Ιεράρχη, ο οποίος καθημερινά βιώνει το πρόβλημα της συνύπαρξης μουσουλμάνων και χριστιανών στην περιοχή του, και μας δίνει το καταστάλαγμα της σκέψης και της πολύχρονης ποιμαντικής του εμπειρίας πάνω στο θέμα αυτό.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γεώργιος είναι μία από τις πιο σημαντικές εκκλησιαστικές προσωπικότητες της Ορθοδοξίας. Η προσωπική συναναστροφή μας μαζί του, κατά την φιλοξενία μας στην Ιερά Μητρόπολή του, μας έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε από κοντά την ευρύτητα του πνεύματος, την πατρική αγάπη, την ακούραστη ποιμαντική φροντίδα με την οποία περιβάλλει κάθε πιστό του ποιμνίου του, αλλά και κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως θρησκευματος ή εθνικότητας. Χαίρει απέραντης εκτίμησης και θεωρείται σημείο αναφοράς για την Ορθοδοξία στη Μέση Ανατολή. Γεννήθηκε στην Τρίπολη του Λιβάνου στις 6 Ιουλίου του 1923. Σπούδασε Θεολογία και Νομική. Υπήρξε εμπνευστής του Ορθόδοξου Κινήματος Νεολαίας στο Λίβανο (MJO). Μητροπολίτης εξελέγη το 1970. Εκπροσώπησε το Πατριαρχείο Αντιοχείας σε πολλούς διορθοδόξους και διαθρησκειακούς διαλόγους. Δίδαξε ως Καθηγητής του Αραβικού Πολιτισμού στο Λιβανέζικο Πανεπιστήμιο και Ποιμαντική Θεολογία στη Θεολογική Σχολή του Ballamand. Είναι συγγραφέας πολλών βιβλίων και άρθρων, τα οποία έχουν διεθνή απήχηση.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ

Είναι εύκολο να ισχυριστεί κάποιος ότι ο εμφύλιος πόλεμος στο Ιράκ είναι η αιτία της εκδίωξης και της γενοκτονίας των θυμάτων του. Στα πλαίσια ενός πολέμου είναι επόμενο να σκοτώνονται, αυτοί που μάχονται μεταξύ τους, και στην περίπτωση του Ιράκ, οι Σουνίτες με τους Σίίτες. Αυτός είναι ο νόμος του πολέμου. Μπορούμε επίσης να κατανοήσουμε τον λόγο για τον οποίο θανατώνονται εκείνοι που αντιστέκονται στην Αμερικανική εισβολή στο Ιράκ. Αυτή είναι η ιστορία εκείνων που υπερασπίζονται την πατρίδα τους έναντι εκείνων που αναίτια υποδουλώνουν για τα συμφέροντά τους, τους λαούς.

Όμως οι χριστιανοί της Μουσούλης και εκείνοι που ευρίσκονται στις γύρω περιοχές δεν συμμετέχουν στον εμφύλιο πόλεμο ούτε στην αντίσταση των ιθαγενών μουσουλμάνων. Επομένως αναρωτιόμαστε: Για ποιόν λόγο οδηγούνται στον θάνατο ή στην ακούσια εγκατάλειψη των πατρογονικών τους εστιών; Εκβιάζονται να εγκαταλείψουν μία χώρα την οποία αγάπησαν και συμμετείχαν

ενεργά στην γένεση του πολιτισμού της πριν την εμφάνιση του Ισλάμ. Τί γίνεται λοιπόν στο Ιράκ, που ήταν πολύ στενά συνδεδεμένο με τον παραδοσιακό αραβισμό και συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των κορυφαίων αραβικών χωρών ;

Αν η τοπική κυβέρνηση είναι η προστάτιδα όλων των πολιτών, ανεξαρτήτως θρησκευματος, φιλοσοφίας ή πολιτικής ιδεολογίας, γιατί ανέχεται να φονεύονται ήρεμη και χωρίς να αντιδρά, οι χριστιανοί πολίτες της; Στο Κοράνι στη σούρα Ελ Μαϊντντε,³² γράφει ότι: εάν κάποιος σκοτώσει έναν συνάνθρωπό του, θα είναι σαν να σκοτώνει όλο τον κόσμο. Αν όμως κάποιος σώσει έναν συνάνθρωπό του, που υποφέρει, είναι σαν να σώζει ολόκληρο τον κόσμο.

Ανησυχώ για την γενοκτονία των χριστιανών στο Ιράκ είτε αυτή προέρχεται από την Αλ Κάιντα, είτε από οποιοδήποτε φονταμενταλιστικό κίνημα. Η Αλ Κάιντα βέβαια σκοτώνει και μουσουλμάνους.

Πώς εξηγείται άραγε αυτό το θρησκευτικό μένος και η εχθρική πράξη της εξουδετέρωσης των χριστιανών, που απορρέει από αυτό; Τούτο οφείλει η Ιρακινή Κυβέρνηση να το μελετήσει. Όμως ποιός μπορεί να πάει και να ανακρίνει με ειλικρίνεια και δικαιοσύνη το Ιρακινό Καθεστώς για τις βιαιότητες που διαπράττονται εκεί;

Είναι απαγορευμένο από τον Χριστό στους χριστιανούς να εκδικούνται. Αντίθετα οφείλουν να συγχωρούν τους εχθρούς τους, και να τους αγαπούν, να θυσιάζονται γι' αυτούς. Όμως επίσης ως χριστιανός δεν μπορώ να δεχτώ ότι ένας Άραβας σκοτώνει άλλον Άραβα για θρησκευτικούς λόγους.

Αυτή η εχθρικότητα, όσο γνωρίζω τουλάχιστον, μεταξύ της πλειοψηφίας των μουσουλμάνων και της μειονότητας των χριστιανών δεν υπήρχε στο Ιράκ πριν από τον πόλεμο. Η δολοφονία των χριστιανών του Ιράκ έχει ως σκοπό την βίαια εκδίωξή τους από ολόκληρη την περιοχή. Ποιανού επιθυμία είναι αυτή η τραγωδία; Καταλαβαίνω ότι οι Αμερικανοί δεν έχουν σκοπό να προστατεύσουν τις μειονότητες, ούτε το έπραξαν αυτό στο παρελθόν. Η εισβολή τους στο Ιράκ, όπως είναι γνωστό, και η επιβολή τους στο κράτος αυτό εξυπηρετεί τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα και μόνον. Είχα την άποψη παλαιότερα ότι οι μειονότητες ήταν υπό την προστασία και την φροντίδα της Κυβέρνησης. Τούτο όμως δεν πραγματοποιήθηκε μέχρι τώρα, ούτε υπάρχει κάποια ένδειξη ότι πρόκειται να πραγματοποιηθεί στο μέλλον.

Δεν είμαι ψυχολόγος, γι' αυτό θα ήθελα να μάθω από τους ειδικούς, αν αυτός ο εμφύλιος πόλεμος τροφοδοτεί το μίσος και τα εχθρικά συναισθήματα εναντίον των μειονοτήτων. Άραγε το θύμα, λίγα λεπτά πριν σφαγιασθεί από τον θύτη του, αναρωτιέται μέσα του, αν αυτός που τον σκοτώνει, το κάνει επειδή είναι αντίθετος προς το θρησκευτικό ιδεώδες που ο ίδιος πρεσβεύει; Δεν έχω απάντηση στο ερώτημα αυτό. Ωστόσο τούτο είναι ουσιώδες και γι' αυτό πρέπει να ερευνηθεί και να δοθεί μία σαφέστερη απάντηση, προκειμένου στο μέλλον να έχουμε μια

καλύτερη προοπτική να συμβιώσουμε, σε περίπτωση που υπάρξει ελπίδα να συνυπάρξουμε και να συνεργασθούμε μουσουλμάνοι και χριστιανοί στην ίδια χώρα. Αρνούμαι ως απαράδεκτη την δικαιολογία που προβάλλεται για τη δολοφονία των χριστιανών του Ιράκ, σύμφωνα με την οποία αυτή είναι μέρος και φυσικό επακόλουθο της χαοτικής κατάστασης της χώρας, από την στιγμή που οι χριστιανοί δεν έλαβαν μέρος ποτέ στον διαδραματιζόμενο εμφύλιο πόλεμο. Όσοι πνευματικοί και σκεπτόμενοι άνθρωποι υποστηρίζουν την ανωτέρω εκδοχή, εθελουφλούν, δεν επιθυμούν να αναλάβουν τις ευθύνες τους, και παρά τα πολλά επιφανειακά «συμπαθητικά» λόγια τους, στην ουσία δεν επιθυμούν να επηρεάσουν αποτελεσματικά, ώστε να εξαλειφθεί το χάος και η χώρα να γίνει ανεξάρτητο κράτος.

Πέραν της Κυβερνήσεως, είναι ευθύνη του ίδιου του Ιρακινού λαού να φωνάξει, να διαμαρτυρηθεί με σθένος, για να τελειώσει ο όλεθρος, και η χώρα του να γίνει πολιτισμένη.

Δεν γνωρίζω κάποιον μουσουλμάνο στο Λίβανο, που να διαμαρτυρήθηκε ενάντια στους εγκληματίες του Ιράκ. Αυτό το γεγονός είναι σημαντικό, διότι εάν κάποιος διαμαρτυρηθεί είτε ως χριστιανός, επειδή αυτοί πού σκοτώνονται είναι ομόδοξοί του, είτε ακόμα ως Άραβας επειδή έχει την ίδια εθνικότητα με τους χριστιανούς που εκδιώκονται, αποδεικνύει με τον τρόπο αυτό ότι είναι αδελφός των χριστιανών ή των Αράβων, αντίστοιχα, της Μουσούλης, της Βαγδάτης και όποιου άλλου κράτους της Μέσης Ανατολής. Αν δεν θέλεις να τους υπερασπιστείς επειδή είναι χριστιανοί, τουλάχιστον να διαμαρτυρηθείς επειδή έχετε το ίδιο αίμα, την ίδια εθνικότητα και επομένως το ίδιο δικαίωμα να κατοικήτε ελεύθερα σ αυτή τη χώρα.

Η σιωπή είναι θανατηφόρα. Σε κάνει να νιώθεις ότι είσαι ξένος.

Με ρώτησε κάποιος χριστιανός στο Λίβανο: «Τί θα γίνει με μας τους χριστιανούς μετά την γενοκτονία των χριστιανών στο Ιράκ;» Και εγώ, θέλοντας να τον παρηγορήσω, του απάντησα ότι οι Μουσουλμάνοι στο Λίβανο όχι μόνο μας αγαπούν, αλλά επιμένουν στην ειρηνική συνύπαρξη μαζί μας, την οποία θεωρούν απολύτως αναγκαία για την ευημερία του τόπου μας. Το είπα αυτό για να μην τον πανικοβάλλω, με σκοπό να κυριαρχεί η ειρήνη μέσα στις καρδιές και για να τον πείσω ότι είναι αναγκαία η μεταξύ μας συνεργασία και αλληλεγγύη, όσο το δυνατόν πιο πολύ. Και δεν σας κρύβω ότι με τον τρόπο αυτό ήθελα να διαβεβαιώσω και τον εαυτό μου ότι δεν υπάρχει επιθυμία στους Ισλαμιστές στο Λίβανο να εκδιώξουν τους χριστιανούς της χώρας.

Αυτό που έγινε στην Αίγυπτο με την δολοφονία των Κοπτών, οποιοδήποτε κίνητρο κι αν υπήρχε, οπωσδήποτε η βαθύτερη αιτία ήταν το μίσος. Αυτό είχε εμφανισθεί εδώ και μερικά χρόνια, όμως η Κυβέρνηση της Αιγύπτου έμεινε απαθής, γιατί φοβόταν τις μάζες των φονταμενταλιστών. Θα θυμόσαστε τότε που οι Κόπτες

πρωτοστάτησαν στην Επανάσταση του 1919 εναντίον της κατοχής των Άγγλων. Γνωρίζετε ότι ένας από τους επικεφαλής του κόμματος Ουάφαντ ήταν ο MakramObeid, ο οποίος ήταν Κόπτης χριστιανός; Δεν έχετε διαβάσει ότι ο Πατριάρχης των Κοπτών Shenounda σε οποιεσδήποτε διαπραγματεύσεις αρνούνταν την ονομασία μειονότητα, όταν οι Αμερικάνοι ήθελαν να θέσουν θέμα μειονοτήτων εν αναφορά με τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Αίγυπτο;

Οι χριστιανοί της ιστορικής Παλαιστίνης αποτελούν σήμερα το 2% του συνολικού πληθυσμού της. Ειδικότερα στα Ιεροσόλυμα, ο αριθμός των χριστιανών δεν είναι μεγαλύτερος από τον πληθυσμό ενός ή δύο χωριών του Λιβάνου.

Ποιά είναι η διαφορά μεταξύ των δύο: της εκκένωσης μιας χώρας από τους εχθρούς της και της απομάκρυνσης από αυτήν ορισμένου αριθμού γηγενών ανθρώπων της; Στην πρώτη περίπτωση, η εκκένωση, μοιάζει με μια κορδέλα από μετάξι που δεν κάνει κακό. Στη δεύτερη περίπτωση, η απομάκρυνση, μοιάζει με μια κορδέλα από μετάξι που στραγγαλίζει. Η λύση είναι στα χέρια των σοφών, των μουσουλμάνων, των αγίων και των δυνατών. Πώς είναι δυνατόν να δημιουργηθεί ένας μηχανισμός προκειμένου να αρχίσει ένα ειλικρινές διάλογο; Δεν το γνωρίζω. Τα λόγια που ακούγονται συχνά από τους «υπεύθυνους» του τύπου «λυπάμαι για την κατάσταση», «συγγνώμη» δεν αρκούν. Η έντονη διαμαρτυρία πάλι, δεν αρκεί. Το Ισλάμ όπου βρει την ευκαιρία για να αναλάβει εξουσία ή να επιβληθεί, σε Ασία, Ευρώπη ή Αμερική, θα το πραγματοποιήσει με μεγάλη μεθοδικότητα.

Η γενοκτονία εκατοντάδων χριστιανών είναι μεγάλο πρόβλημα. Μπροστά σ' αυτήν την τρομοκρατία, η ισλαμική συνείδηση δεν μπορεί να μένει αμέτοχη και σιωπηλή. Ειδικά μάλιστα όταν πολλοί Ισλαμιστές γράφουν και διακηρύττουν ότι η θρησκεία τους δείχνει ανοχή προς τους άλλους. Τούτο αποτελεί, άραγε, ένα ευσεβή πόθο ή μήπως οι ισλαμικές κοινωνίες μπορούν να γίνουν ελεύθερες κοινωνίες, ανοικτές σε όλες τις ιδεολογίες και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, ανεκτικές σε όλα τα έλλογα όντα; Εμείς θέλουμε την συμβίωση με τους μουσουλμάνους με ελευθερία, και προσευχόμεθα η ειρήνη του Θεού να τους συνοδεύει και να έχουν ευημερία σε όλους τους τομείς της ζωής τους. Αυτές είναι οι ευχές του ευσεβούς χριστιανού προς τους μουσουλμάνους. Δεν αναφέρομαι εδώ μόνο στο Λίβανο, όπου οι καρδιές είναι ενωμένες και εκφράζουν την αλήθεια της εν Χριστώ αγάπης και επικοινωνίας, ανεξάρτητα από την οργάνωση και το σύστημα λειτουργίας του κράτους.

Δικαιούμαι να ευχηθώ να παραμείνουν σταθεροί οι αδελφοί μου μουσουλμάνοι σ αυτήν την κοινωνία αγάπης με τους χριστιανούς, έναντι των φανατικών ισλαμιστών και να μην τους ακολουθήσουν, αλλά να τους περιορίσουν. Στόχος των φανατικών δεν είναι μόνο οι χριστιανοί αλλά και οι ευσεβείς μουσουλμάνοι, οι οποίοι επιθυμούν την ειρηνική συμβίωση και συνύπαρξη στην περιοχή. Δυστυχώς όμως, αυτό το λιβανέζικο παράδειγμα αρμονικής συνύπαρξης, κινδυνεύει από

εξωτερικούς παράγοντες.

Τα φανατικά κινήματα θα πρέπει να αντιμετωπιστούν από τους ίδιους τους μουσουλμάνους του Λιβάνου, οι οποίοι οφείλουν να διδάξουν την ελευθερία σε όλες τις ανθρώπινες φυλές, ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις. Δεν έχω το περιθώριο να αναφερθώ στους χριστιανούς του Πακιστάν ή άλλων κρατών. Πιστεύω ότι οι Άραβες μουσουλμάνοι μπορούν να γίνουν, σύμφωνα με το Κοράνι, οι διδάσκαλοι της ανοχής προς όλο τον κόσμο. Αυτό όμως προϋποθέτει μία πραγματική και βαθιά πίστη στην απόλυτη ελευθερία.

Πώς μπορούν οι πνευματικοί ηγέτες του Ισλάμ, αντλώντας από τις παραδόσεις τους, να διδάξουν την ελευθερία αυτή; Αυτό θα πρέπει οι ίδιοι να το επιλύσουν και να βρουν τον τρόπο, την μέθοδο. Δεν έχω όμως υπομονή να περιμένω αιώνια για να μου εκχωρήσουν το δικαίωμά μου να υπάρξω σωματικά ως άνθρωπος και πνευματικά ως χριστιανός. Αυτό θα είναι ωφέλιμο για όλους εκείνους που πραγματικά αναζητούν το Θεό. Είθε αυτήν την ανοχή προς όλους και την ελευθερία που ενστερνίζεται μέσα στο Κοράνι ο Θεός των Μουσουλμάνων, να υλοποιηθεί από τους πνευματικούς ηγέτες του Ισλάμ , ώστε να υπάρξει ασφάλεια και ηρεμία στην περιοχή.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΡΘΡΟΥ : κ. DANYMREICH, ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια κειμένου-εισαγωγικά: Αρχιμ. π. Ιωακείμ Βενιανάκης

Επιμέλεια κειμένου-εισαγωγικά: Αρχιμ. π. Ιωακείμ Βενιανάκης, άρθρο του Μητροπολίτη Βύβλου, Βοτρώων και όρους Λιβάνου Γεωργίου

Πηγή: amen.gr